

1854-08-28

SENDER

Jonna Stampe

RECIPIENT

Georgia Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Christinelund

Mentioned people:
N. F. S. Grundtvig
Gitte Høyen
N.L. Høyen
Susette Maribo
Georgia Skovgaard
Jonna Stampe

Archive:
Mappe 13 nr. 17

TRANSCRIPTION

Mappe 13 – 17

Christinelund d. 28de August 1854

Min Kjære Kjære Georgia! Tak for dit Brev som jeg fik i aftes, tak for din kjærlige Deltagelse, som jeg saa godt kunde føle, skjønt du troede ikke at kunne udtrykke den. Har de fortalt dig, at min lille Dreng blev døbt? At min Moder i Guds Navn indviede ham til at blive en Christen, mens jeg sendte Herren mine mest brændende Bønner for min elskede Søn? Da jeg først ret havde lært at give Gud mit Barn, ret havde forstaaet Guds uendelige Kjærlighed i at tage ham til sig, inden han blev besmittet af denne Verdens Synd, og berørt af dens Sorg, da jeg lærte at bøie mit Sind, da fik jeg Fred for de urolige, begjærende Tanker, og i den første Tid var Gud saa barmhjertig imod mig, at det næsten var som tog han mig i Haanden for at lære mig at gaa paa Sorgens Vei. Men nu, da jeg igjen er kommet op ogsaa temmelig til Kræfter og igen som før færdes i Livet, saa er der bleven en Tomhed om mig, et uopfyldt Haab som saa tidt staar for mig, og jeg kan kun bede Gud i Naade at hjælpe mig over denne Tid og lære mig atter at takke for Hans uendelige Godhed imod mig, der ikke mindst aabenbarer sig i min Mands Kjærlighed, og i mine søde Børns sunde og glade Liv. Paa Magdalene tænkte jeg i min Sorg, og ønskede at Gud vilde give mig hendes fromme Sind – hvor langt jeg er fra at ligne hende vil Du se, naar Du læser dette Brev, men derfor vil Du ikke lukke mig ud af Dit Hjerte? Det er første Gang Døden er gaaet mit Hjerte saa nær, og man skal vist opdrages til ogsaa at bøie sig under Herrens Tilskikkelser i den Form, men Gud vil være mig naadig og i Jesu Navn give mig glæde i mit Sind, Glæde over Forløsningen og Frelsen. Det var mig saa-

-2-

dan en mageløs Trøst, at min Dreng blev døbt, naar jeg tænker mig hans søde Ansigt med de mørke Øjne, tænker jeg mig ham altid for Guds Throne, sigende Lov og Pris for den Almægtige og det er mit Haab, som det er min Bøn, at vi alle herhjemme maa leve vort Liv i Jesu Navn, saa vi kunne møde ham i Guds Rige. – Fru Grundtvigs Død var jo saa forunderlig sørgelig, at man kun kan bøie sig for Ham, hvis Veie er uransagelige. Jeg skattede hendes Ejendommelighed høiet, og jeg begreb at en mægtig Aand som Grundtvigs kunde drages af saa begavet en Natur, saa aandrig og klar, og at hans Savn nu maa være umaadeligt, kan jeg godt tænke mig. Men Eders Forhold til ham og Eders opfattelse af Sagen?, har jeg altid sympatiseret med menneskelig talt, fordi det jo havde været langt skjønnere om han var bleven sin barndoms Kjærlighed tro og havde levet i Mindet om sin trofaste Livs Ledsagerinde, eller hvis han ikke kunde fordi vi

ikke er Herre over urolige Hjerter, hvis han gav en Anden sin Kjærlighed, han dog havde havt saamegen Ømhed for sin første Hustrus Minde, at han ikke vilde give en anden hendes Plads ved sin Arne – alt det kan jeg godt forstaa, og jeg har derfor ikke vovet med min Tanke at udgrunde hvor han turde ægte en Anden; men nu da Gud har prøvet saa haardt, nu synes jeg saa tydeligt at se, at han hører til Guds Udvalgte, hvem Herren særligen prøver og tugter, men som ogsaa have mere Frihed end vi andre.

Hvis han endnu formaaer at lade Seiersraabet lyde igjennem sine Prædikener, den Christne Kirkes Jubelraad, saa er han ikke prøvet og ikke velsignet forgjæves. – Nu Godnat, Du kjære Ven og Tusind Tak for Dit Brev; Tak fordi Du er mig saa god en Ven, at jeg ved du ikke vil slippe mig, hvor stor en Synder jeg end er. Hils Din Mand mange, Mange Gange og hils Høyens saameget naar Du seer dem. Susette fortalte mig at hun vilde have laant det Billede af dig med Vedbenden, mens I var borte, og tænk, samme ønske havde jeg, men turde ikke fremkomme dermed, nu er det forsilde for os Begge. Lev ret inderlig! Din Jonna

Christiansburg d. 28de August
1854.
Min fader, kjære Georg. Tak for Dit Brev som jeg
fik i efter, tak for Din yndelige Dildagelse, som jeg saa
gode kunde føle, og som Du traadte ikke at kunne ind-
dugte den Her de fortæller Dig, at min lille Drenge blev
døbt: at min Moder: Gud staa indviende ham til
at blive en Kristen, men jeg sendte Herren mine mest
brønde Bønner for min elskede Søn. Da jeg først
saa ham, at give Gud og mit Barn, ved havde
foretaget Guds uendelige Kjærlighed: at tage ham
til Inden han blev berømt af Dine Værds
Gud, og berømt af Dine Søn, da jeg lærte at kende mit
Søn, da fik jeg Fred for de uret, begjærende Tan-
ker, og: den første Tid var Gud mig saa barmhjertig,
hij imod mig, at det næsten var som tog han mig
: Høndene for at lære mig at gøre gode Tager
Din. Men nu, da jeg igger er kommet op og saa tem-
melig til Kraften og igger som før: din, som
blev en Touche om mig, at uopfyldt Hæder
som saa lidt staa for mig, og jeg kan kun bede Gud
staa at hjælpe mig over Dine Tid og lære mig
sætte at takke for Hans uendelige Gødske imod
mig, der ikke mindet adentbare sig: min Moder
Kjærlighed, og min søde Bøns sønde og glædelig.
Paa Magdalene takkede jeg: min Søn, og ønskede at
Gud vilde give mig hendes fromme Søn: hvor
langt jeg er fra at ligne hende vil du see, naar
du kommer over disse Brev, men Drenge vil du
ikke kunne mig ind af Det Hjerte: Det er første
gang Døren er gaaet mit Hjerte som nær, og man skal
vise opdrage til opdrage at vide sig under Herren
Tilbedelse: den Søn, men Gud vil gøre mig
sønder og: Jesus staa give mig glæde: mit Søn,
glæde over forløsningen og Tænk. Det var mig saa.

Den en mageløs Trøst, at min Døds blev såd, naar
jy tænker mig hans såde Ansigte med de mørke Øine,
løbte jy mig ham altid for Guds Throne, syn-
gende det og Triste for den Almagtige og det er
mit Haab, som det er min Bøn, at vi alle herfra,
nu maa leve som det: Jesu at være, saa vi kunne
nødt ham: Guds Rigt. — Den Grundtægt som
jy saa forunderlig sørgelig, at man kan saa bære
for Hov, hvis Vise er uendelig. Jeg skænkede
denne Eindrømmelse så, og jy begynder at
nægtig bød som Grundtægt som Trøst af saa
begyndt en Natur, som sandt og klar, og at hans
Loven nu maa være uendelig, kan jy godt tænke
mig, men Evers Forhold til ham og Evers Bøje,
hvis af Loven, har jy altid sympatiseret med
menneskelig tale, fordi det jo havde været langt
afgjort om han var bleven sin langsomme Bøje.
Det var jo og havde været: skindt om sin tid,
faste dets Ledsagerinde, eller hvis han ikke kunde,
fordi vi ikke er Herren over urolige Afgjort,
hvis han gav en anden sin Bøje, kan jy dog
de høst sømgen Bøje for sin forrige Hæder
skinde, at han ikke vilde se anden hendes
glæde ved de sin Bøje at det kan jy godt
forstå, og jy har derfor ikke noget med min Tan-
ke at indgaa, hvor han turde stå i anden,
men nu Gud har prøvet saa hørdt, nu synes
jy saa tydeligt at se at hørt til Guds Utaal-
te, som Herren sørgelig prøvet og tryk, men
som ogsaa have min Trøst end vi andre.
Hvis han ender fornuet at lade Ledsagerinde
lyde igennem sine Prædikener, den Christen
Rektors Indbød, saa er han ikke prøvet og ikke
velgjort forgyvet. — Nu godnat, Du Bjørn Ven og
Tusind Tak for dit Brev! Det fordi du er nu, saa god
en Ven at jy ved du ikke vil slippe mig, hvor stor
en Lykke er jy end. — Hils den Mand mange, men